

“Con cho rằng học hành chẳng có ích gì cho con?” [Để mình nghĩ lại đã – mình có định nói như vậy không nhỉ?]

“Vâng, đúng vậy. Con chẳng học được gì có ích cho con cả. Ý con muốn nói là, bố nhìn anh Joe mà xem. Anh ấy bỏ học và đang làm nghề sửa chữa ô-tô. Anh ấy kiếm được nhiều tiền. Đấy mới là thiết thực.”

“Con cho rằng Joe đã thực sự nghĩ đúng? Đúng là về mặt nào đó, cậu ta có thể đúng. Giờ thì cậu ấy kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng chỉ vài năm nữa, bố dám cược rằng cậu ta sẽ tự trách mình.”

“Bố cho rằng anh Joe sẽ nghĩ là anh ấy đã quyết định sai?”

“Cậu ta sẽ phải như vậy. Cứ nhìn vào việc cậu ta bỏ học. Ý bố muốn nói là nếu con không có học thức thì con sẽ chẳng làm nên công trạng gì trên đời này được.”

“Học hành thực sự quan trọng vậy sao?”

“Ồ, đúng vậy! Ý bố là, nếu con không thể tốt nghiệp trung học, con sẽ không tìm được việc làm và cũng không thể vào đại học. Vậy con sẽ làm gì? Con phải học xong trung học trước đã. Nó rất quan trọng cho tương lai của con.”

“Hẳn nhiên rồi. Nhưng... bố biết gì không? Con lo quá. Bố này, bố đừng nói vụ này với mẹ nhé?”

“Con không muốn cho mẹ biết sao?”.

“Không hẳn thế! Thôi thì bố cứ cho mẹ biết cũng được. Đẳng nào rồi mẹ cũng phát hiện ra. Con vừa làm kiểm tra môn đọc sáng nay, và bố biết không, các thầy cô nói trình độ đọc của con chỉ ngang với học sinh lớp 4. Lớp 4! Trong khi con đang học trung học cơ đấy!”

Bạn thấy sự thấu hiểu đã tạo ra khác biệt thế nào rồi